

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 07/07/2015 a les 13:22

Vint-i-dos. «Just the Same But Brand New»

Creixo però no creixo i és un detall que la natura així ho vulgui, que no m'arribi el cap als tercers pisos ni aplani prats amb una passa

Il·lustració: Jordi Lafebre

Ja només creixo al DNI. Creixo en la resta entre l'avui i el dia que vaig néixer: al resultat cada any hi sumo un u, cada any és més gran i així creixo. Un any, més u, un altre any, més un altre u, i a mesura que sumo uns creixo amb un document plastificat per testimoni.

No sé quan vaig deixar de créixer-creixer, no me'n vaig adonar. Suposo que a partir d'algun moment la gent es va deixar d'exclamar de lo molt que havia crescut i els pares es van alegrar que els peus deixessin d'allargassar-se'm un cop arribats al trenta-nou. Creixia des que vaig néixer, abans i tot. Pam a pam fins que un dia, cap als catorze o quinze, em vaig aturar. Segurament algun centímetre escapat se m'ha afegit a les cames o l'espina des de llavors però ningú se n'ha adonat, ja ningú em diu quant he crescut i sí, l'adolescent que vaig ser feia més o menys el mateix bulto que l'adult que sóc ara.

Creixo sumant uns i veient com ho fan els que encara creixen-creixen, com cada mes he de fer una ratlleta nova a la paret de la cuina on mesuro l'alçada del meu fill -sempre més amunt, sempre els peus més llargs. Creixent junts, ell creixent-creixent i jo sumant unitats discretes, vaig deixar de ser una noia i ara sóc una dona. No sé quan va passar exactament, no me'n vaig adonar. Un dia va ser evident i prou, com quan els amics dels pares s'exclamaven de lo molt que havia crescut.

Creixo però no creixo i és un detall que la natura així ho vulgui, que no m'arribi el cap als tercers pisos ni aplani prats amb una passa. Deu ser com créixer endins, com un cervell que s'arruga, com doblegar una corda que estava estirada i fer-ne tocar els extrems i els nous extrems altre cop fent nusos i capes i buits que no hi eren i haver d'omplir-los i el camí per arribar a fer-ho deu ser créixer quan ja s'és gran. Com si el créixer-creixer fos fer lloc per això d'ara que em passa, que m'he fet gran i em dedico a fer-me cabre dins meu. Interiorisme.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Ih-J8FAGww8>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)